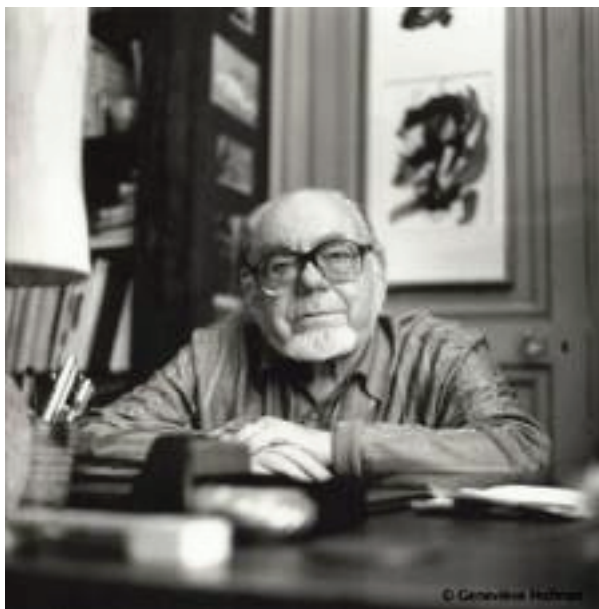

Γκιγιεβίκ

REQUIS [ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ]*

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΓΚΙΓΙΕΒΙΚ (Eugène Guillevic), ο οποίος υπέγραφε αποκλειστικά και μόνο με το επώνυμό του, γεννήθηκε το 1907 στο Καρνάκ της Βρετάνης, έναν τόπο φορτισμένο από πανάρχαιους κελτικούς θρύλους και παραδόσεις. Το περιβάλλον του δεν του επέτρεψε να εκφράζεται στη βρετονική γλώσσα, κι ο ίδιος μίλησε από μικρός στα γαλλικά και στα γερμανικά. Όστόσο, παρέμεινε σε ολόκληρη τη ζωή του τόσο σφιχτά συνδεδεμένος με τη γη των προγόνων του, ώστε αυτοπροσδιοριζόταν πάντοτε ως Βρετόνος γαλλόφωνος ποιητής. Μέχρι τα τριάντα του υπήρξε ευσεβής καθολικός, όμως στη διάρκεια του Ίσπανικού Έμφύλιου Πολέμου μεταστράφηκε στον κομμουνισμό. Το 1942 προσχώρησε στο Κομμουνιστικό

Κόμμα Γαλλίας, του οποίου παρέμεινε μέλος ως το 1980. Τη ζωή του την κέρδισε εργαζόμενος ως επιθεωρητής του Υπουργείου Οικονομικών. Πέθανε τον Μάρτιο 1997.

Ο Γκιγιεβίκ πρωτοεμφανίστηκε στην ποίηση το 1938 με τη συλλογή του *Requiem*, αλλά έγινε ευρύτερα γνωστός από το 1942. Στη διάρκεια της ποιητικής του σταδιοδρομίας δημοσίευσε πάνω από είκοσι ποιητικές συλλογές και είδε το έργο του να μεταφράζεται σε εξήντα γλώσσες. Το 1976 τιμήθηκε με το Μέγα Βραβείο Ποίησης της Γαλλικής Ακαδημίας και το 1984 έλαβε το Μέγα Έθνικό Βραβείο Ποίησης. Μινιμαλιστής στο έπακρο ως προς τη μορφή των ποιημάτων του, όπως και ο κάπως μεγαλύτερός του Τζιουζέππε Ονγκαρέτι στην Ιταλία, κινήθηκε με το έργο του αντίθετα προς το κυρίαρχο τα χρόνια εκείνα ρεύμα του σουρεαλιστικού κινήματος, που δυνάστευε τη γαλλική ποίηση και γενικότερα τέχνη. Η ποίησή του, που διακρίνεται για τη λιτότητά της και την εκφραστική της οικονομία, αποπνέει βαθιά πνευματικότητα και αποστρέφεται κάθε ποιητικίζουσα διάθεση. Ο ίδιος έλεγε για την ποίησή του ότι του επέτρεψε να «έξουσιάζει την παραδοξότητα των πραγμάτων».

Τα αυτοτελή αποσπάσματα που παρουσιάζουμε εδώ προέρχονται από τη συλλογή του *Requis* [Ζητούμενο], που κυκλοφόρησε το 1983 από τον έκδοτικό οίκο Gallimard, ο οποίος υπήρξε ο σχεδόν αποκλειστικός εκδότης του ποιητικού του έργου. Όπως διευκρινίζει ο ίδιος στο εξώφυλλο του βιβλίου του, η συλλογή αυτή είναι ένα και μόνο ποίημα, που αποτελείται από επόμερους σύντομες ποιητικές σημειώσεις, τις οποίες κέντησε από το 1977 ως το 1982. Αυτές διαδέχονται ή μία την άλλη με την απλή ενδιάμεση παράθεση ενός αστερίσκου, μοιάζουν δε με χαϊκού σε γαλλική έκδοχή.

Sur l'arbre, la feuille
Translucide encore –

Στὸ δέντρο, τὸ φύλλο
Διάφεγγο ἀκόμη –

Et déjà
Le vent de la chute.

Καὶ ἤδη
Ὁ ἄνεμος τῆς πτώσης.

Écoute
La nuit.

Ἄκου
Τὴ νύχτα αὐτή.

Ne confonds
Le silence
Avec l'accord.

Μὴ συγχέεις
Τὴ σιωπὴ
Μὲ τὴ συνήχηση.

Tâche de savoir
Ce que tu crains le plus.

Προσπάθησε νὰ μάθεις
Ὅτι φοβᾶσαι περισσότερο.

La nuit aussi
Se lève.

Κι ἡ νύχτα
Ἀνατέλλει.

Dans mon pays
Il n'y a pas de roseraies.

Στὸν τόπο μου
Δὲν ἔχει ροδῶνες.

Il y a parfois
Des roses.

Ἐχει ἐνίοτε
Ρόδα.

Et tu as tenu,

Κι ἄντεξες,

Comme si tu étais sûre
D'avoir à exister.

Σὰν νὰ 'σουν βέβαιη
Πὼς ἔπρεπε νὰ ὑπάρξεις.

Reste encore un peu.

Μεῖνε λίγο ἀκόμη.

Attends qu'en nous
L'éternité entre en sommeil.

Περίμενε ν' ἀποκοιμηθεῖ
Μέσα μας ἡ αἰωνιότητα.

N'éteins pas tout à fait.

Μὴ σβήνεις ἐντελῶς τὸ φῶς.

Le noir
Serait trop fort.

Τὸ σκοτάδι
Θά 'ταν πολὺ δυνατό.

L'inconnu
Est notre domicile.

Τὸ ἄγνωστο
Εἶν' ἡ διαμονή μας.

Il est clair
Que tous les bruits

Εἶναι φανερό
Πῶς ὅλοι οἱ θόρυβοι

Se détestent
Et le crient.

Ἀλληλομισοῦνται
Καὶ τὸ διαλαλοῦν.

La nuit
Doit avoir peur

Ἡ νύχτα
Θὰ πρέπει νὰ φοβᾶται

Pour galoper
De cette façon
Depuis des heures.

Γιὰ νὰ καλπάζει
Μὲ τέτοιον τρόπο
Ἐδῶ καὶ ὥρες.

Qu'est-ce que je fais ici
À ne rien faire?

Τί κάνω ἐδῶ
Μὴν κάνοντας τίποτα;

Si ton corps
N'est pas le centre,
Où est le centre?

Ἄν τὸ κορμί σου
Δὲν εἶναι τὸ κέντρο,
Ποῦ εἶναι τὸ κέντρο;

Plusieurs fois
Ton corps

Πολλὲς φορές
Τὸ σῶμα σου

A senti s'approcher
La gueule de l'abîme,

Ἐνίωσε νὰ πλησιάζει
Τὸ χάσμα τῆς ἀβύσσου,

T'a prévenu.

Σὲ προειδοποίησε.

L'univers
Est grand.

Τὸ σύμπαν
Εἶναι μεγάλο.

Aussi grand que toi.

Τόσο μεγάλο ὅσο κι ἐσύ.

Il t'en aura fallu
Des siècles

Θὰ σοῦ πῆρε
Αἰῶνες

Pour peut-être accepter
L'inacceptable.

Γιὰ νὰ παραδεχτεῖς ἴσως
Τὸ ἀπαράδεκτο.

Dis-moi le silence
Autrement.

Πές μου τὴ σιωπὴ
Ἄλλιῶς.

Nous irons tous les deux
Là

Θὰ πᾶμε οἱ δύο μας
Ἐκεῖ

Où je n'aurais l'idée
Ni le pouvoir
D'aller sans toi.

Ὅπου δὲν θά 'χα οὔτε τὴ σκέψη
Οὔτε τὴ δύναμη
Νὰ πάω χωρὶς ἐσένα.

Je te montrerai
Tout ce que je pourrai

Θὰ σοῦ δείξω
Ὅτι μπορέσω

De ce que sans toi
Je n'aurais pas vu.

Ἄπ' αὐτὰ ποὺ δίχως ἐσένα
Δὲν θά 'χα δεῖ.

N'aie pas peur
Toujours
De ta peur.

Πάψε νὰ φοβᾶσαι
Συνέχεια
Τὸ φόβο σου.

Cette nuit
Est trop noire

Αὐτὴ ἡ νύχτα
Εἶναι πάρα πολὺ σκοτεινὴ

Ou bien
Elle ne l'est pas assez.

Ἦ μᾶλλον
Δὲν εἶν' ἀρκετά.

La pantomime
Immobile
Des étoiles.

Ἡ ἀκίνητη
Παντομίμα
Τῶν ἀστεριῶν.

La nuit
Dénonce la lumière.

Ἡ νύχτα
Καταδίδει τὸ φῶς.

La nuit
Te guérit de l'horizon.

Ἡ νύχτα
Σὲ γιαιτρεύει ἀπ' τὸν ὀρίζοντα.

Ingouvernable nuit.

Ἀκυβέρνητη νύχτα.

Le nuit.
Ne me couvre pas la nuit.

Ἡ νύχτα
Δὲν μὲ καλύπτει τὴ νύχτα.

Épine
Réjouis-toi,

Ἄγκάθι,
Νὰ χαίρεσαι,

Une main
S'approche,

Ἐνα χέρι
Πλησιάζει,

Innocente
Comme toi.

Ἄθῶο,
Σὰν ἐσένα.

* Τὰ παραπάνω ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴ συλλογὴ *Requis* [Ζητούμενο], ἐκδ. Gallimard, μεταφρασμένα σὲ συνεργασία μὲ τὴν Κατερίνα Τρακάκη, πρωτοδημοσιεύτηκαν στὸ περιοδικὸ *Ἐντευκτήριο*, τχ 72, Ἰαν.-Μάρτ. 2006, σσ. 44-47. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἀναρτήθηκαν ἐπίσης στὴν ἰστοσελίδα e-poema... (12/4/2013).